

de grove korrel

JUNI 2022 - JAARGANG 63

De Grove Korrel
63e jaargang, juni 2022, nummer 313
De Grove Korrel is een uitgave van Fotoclub
Zwijndrecht opgericht 7 september 1959 en
koninklijk goedgekeurd op 30 juni 1971

Redactie:
Martin Geuze, Joke Maarleveld,
Marjan Leeuwesteijn en Franz Heuser

Redactieadres:
Vlaamsestraat 181, 3332 ER Zwijndrecht
redactie@fotoclubzwijndrecht.nl

Secretariaat:
Marjan Leeuwesteijn
Rotterdamseweg 126, 3332 AL Zwijndrecht
secretariaat@fotoclubzwijndrecht.nl

Internet:
www.fotoclubzwijndrecht.nl

Contributie 2021/2022:
€ 140,- per persoon per jaar

Bank:
NL30 INGB 0000 349456

Clubgebouw/fotogalerie:
Rotterdamseweg 126 (hoek Koninginneweg)
3332 AL Zwijndrecht
De aanvangstijd van de vaste clubavond is op
maandagavond 20:00 uur.
Het clubgebouw is geopend vanaf 19:30.
De fotogalerie is voor publiek elke zaterdag van
september t/m mei van 12:30 tot 16:00 uur
geopend. De toegang is vrij.

Vormgeving en productie
Franz Heuser, Martin Geuze, Marjan Leeuwesteijn
en Joke Maarleveld

Telefoon 06 489 678 86

Printing:
Haveka B.V., Alblasserdam

Tekstbijdrage:
Martin Geuze, Henk Ras, Jurjen Biesbroek, Hans
van Weelden en Wilco Maarleveld

Cover:
Ger Sterk

Voorwoord

TEKST: MARTIN GEUZE

In deze korrel weer aandacht voor de 3 thema’s die we het afgelopen jaar hebben geïntroduceerd. De thema’s zijn dit keer: Bomen, Wie ik ben en Eigen huis. De laatste twee lenen zich uitstekend om een gevoel weer te geven. Het is aan de kijker om dat gevoel waar te nemen en daar zelf een interpretatie aan te geven.

Daarbij kan het voorkomen dat de kijker daarbij een ander gevoel heeft dan de maker. En juist dat maakt het onderwerp zo interessant. Want foto’s die een gevoel oproepen gaan voorbij aan simpele registraties van de werkelijkheid. Je kunt zelf invullen wat de foto met je doet. En dat kan voor iedereen verschillend zijn.

Een mooi voorbeeld daarvan vind ik de foto’s die Marjan laat zien op pagina 14 en 15. Foto’s die over haarzelf gaan maar waarbij ze tijdens de bespreking niet heeft laten weten wat voor haar de betekenis is. En waarbij sommigen met een andere interpretatie kwamen waarin anderen haar ook herkennen. In ieder geval foto’s die een gevoel bij de kijker oproepen. Maar ook de foto van Ger op de cover is er één die een verhaal vertelt. Knap om met zo weinig beeldelementen iets over jezelf te vertellen.

Op onze laatste clubavond dit seizoen liet Diana Bokje ons zien hoe belangrijk gevoel is bij het bespreken van foto’s. In plaats van uitgebreid in te gaan op allerlei technische invalshoeken, stelde zij steeds als eerste vraag: Wat doet de foto met me. Wat wil de maker mij vertellen? En is de maker erin geslaagd om zijn boodschap over te brengen. Een verfrissende manier van het bespreken van foto’s. Het is prima om af en toe ook iets over techniek of compositie te benoemen, maar door de nadruk te leggen op welk gevoel de foto bij jou oproept, krijg je een ander soort bespreking.

De vakantieperiode breekt aan en tot september hebben we geen clubavonden. Hopelijk starten we het nieuwe seizoen weer met de hele club in ons clubgebouw. Want het persoonlijke contact is iets wat zich door Zoom niet kan laten vervangen. Ik kijk alweer uit naar de nieuwe fotobesprekingen. En laten we daarbij “gevoel” als insteek nemen!

Martin

Papier

TEKST: HENK RAS

“Hoe eenvoudig fotograferen kan zijn” kon de titel zijn van deze serie.

Men neme een neutraal/grijs achtergronddoek of -papier, één lamp en een stapel wit papier. Met een camera op statief kun je dan eindeloos spelen, rollen, vouwen en pielen.

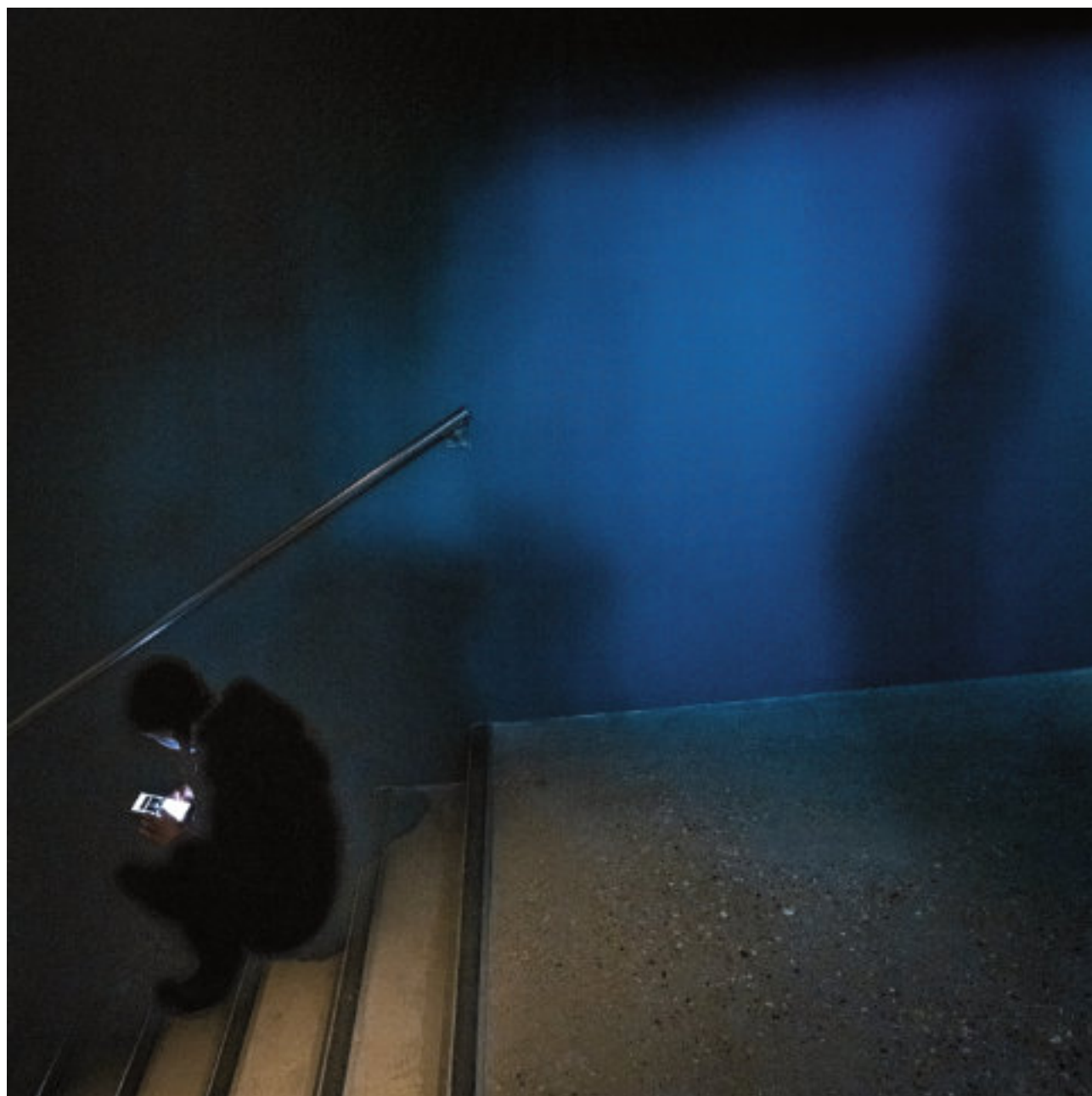
Sent heeft al vaker studiowerk laten zien, maar hier gaat hij terug naar een wel heel basic onderwerp. Grappig is dat in de workshop “Spelen met fotografie” dit onderwerp ook voorbij is gekomen. Enkele resultaten leken op het werk van Sent, maar zijn serie is wel erg sterk. Hij heeft hierna de serie uitgebreid met één foto en ingezonden voor “Vijf met Samenhang”.

De eerste foto is een stapel papier die een duw heeft gekregen, waardoor de stapel een dynamische vorm krijgt. De gekromde pijlvormige schaduw vanuit de linkeronderhoek maakt dat je pas in tweede instantie in de gaten krijgt dat het om een stapel papier gaat. De tweede foto is wat rommeliger van vorm, maar door de verschillende grijstinten en de zwarte schaduwen is dit ook een intrigerende foto. Het roept vragen op over de keuzes die gemaakt zijn en het waarom, maar het voelt goed aan. De derde, van een opgekruld blad, lijkt zo simpel. Maar door zijn perfecte belichting en compositie van het beeld stijgt de foto ver uit boven een foto van een vel papier!

De vierde is net als de vorige een wonderschone foto van een opgerold vel papier. Deze stelt weer nieuwe eisen aan de beschouwer. Mijn stelling aan het begin van dit stukje (één lamp) maakt dit beeld, in eerste instantie, lastig te lezen. De grijze schaduw aan de binnenzijde, met het prachtige tintverloop van het rechter gebogen vlak, lijkt niet te passen bij het gegeven recept. Dit heeft Sent (denk ik) veel hoofdbrekens gekost om voor elkaar te krijgen. Hij is er ook hier prachtig in geslaagd!

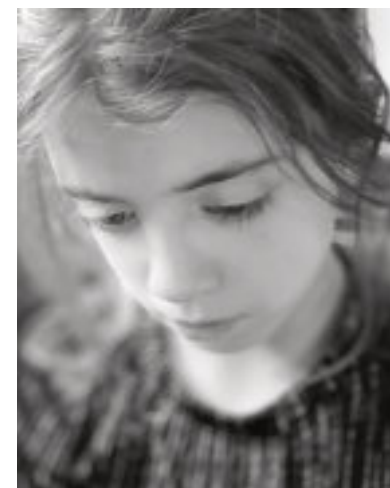
Voor mij is de foto die toegevoegd is aan de serie, om aan de vijf te komen, zonder meer de zwakste van de serie. Een serie die Sent een nominatie heeft opgeleverd. Geef mij maar de serie van vier, die in de Grove Korrel 312 staat, als geheel voor mij een meesterwerk!

© REMCO SCHADE

CONTEXT VERSUS VERBEELDING

© JAN KOORNEEF

Deze drie portretten van Mila werden op een nieuwwerkavond besproken als een serie. Ik kan me herinneren dat de portretjes niet door iedereen als serie werd beschouwd. Wel was er waardering voor de middelste en velen hadden genoeg aan deze foto. Vooral dat laatste had ik voorzien. De verbeelding wordt alom omarmd. Sinds de Duitse romantiek is verbeelding of fantasie niet meer weg te denken. Toch vind ik de redenen en context van de maker belangrijk. In mijn visie misschien het belangrijkste. Dus geef ik mijn geportretteerden een naam en daarmee een identiteit. Zo nodig geef ik een toelichting in woord of presentatie. Zo probeer ik de fantasie van de beschouwer te temperen en deel ik een duwtje uit in de “goede” richting en het buiten fotografische. Een mooi voorbeeld vind ik de statements bij de werken van Erwin Olaf (Nuit Blanche, Tamed & Anger). Uiteindelijk moet er ook nog beleving plaatsvinden bij de beschouwer en dat kan alleen maar als bepaalde belevingen van beschouwer en maker elkaar raken. Dat zou volgens mijn ideale visie een gedeelde verantwoording moeten zijn en niet een vrijblijvende beschouwing.

Ellis en Willem

TEKST: JURJEN BIESBROEK

Op de voorpagina stond hij, machtig en ontzagwekkend. De foto was knap genomen met behulp van een groothoeklens, waardoor zijn toch al imposante voorkomen nog werd geaccentueerd. De aanleiding voor de krantenkop kwam voort uit zijn slechte geaardheid. Desondanks voelde ze zich tot hem aangetrokken. En niet zo’n klein beetje. Ze was smoorverliefd sinds hij zo vlak naast haar was komen staan. Wil G. stond er bij de foto, ze kende zijn achternaam eigenlijk niet eens. Hij had zich destijds voorgesteld als Willem. Zijn prachtige tatoeages waren ondeskundig in zijn bast gekerfd met een bot mes ofzo. Het gaf hem iets onaantastbaars. Onoverwinnelijk. Een echte man, zucht...

Ja, ze had nooit iemand gehad. Niet echt. Die ranke den bij de vijver had alleen maar deftige praatjes. Een goed gesprek kon je met haar nauwelijks voeren. Haar vriendinnen stonden verderop altijd samen te smoezen in een groepje van drie. Tenminste, ze had het idee dat het haar vriendinnen waren, maar ze voelde dat ze het altijd over haar hadden. Gefluister in de wind, zacht ruisend over het veld. Zoals ze altijd zwaaiden, zo theatraal en neerbuigend, bah. Ze had er zo graag bij willen horen, maar die afstand tussen hen was nooit kleiner geworden, hoezeer ze het ook had geprobeerd.

De parkbeheerders hadden hem zo vlak bij haar geplaatst dat ze hem af en toe kon voelen. Net toen ze dacht dat ze nooit meer close kon zijn met iemand, was hij gekomen. Een schietwilg. Vroeger had hij bij een bende gezeten, maar dat was uit de hand gelopen. Daarom hadden ze hem verplaatst naar een betere buurt, waar hij kon rehabiliteren. Als het hard waaide en zij haar best deed, raakten haar twijgjes zijn takken en dan kreeg ze een diepgewortelde rilling tot in de top van haar kruin die minutenlang bleef tintelen vanbinnen. En hij had nog wel iemand uit de grond geschoten. Je zou toch zeggen dat ze wat voorzichtiger zou moeten zijn met zo’n sujet.

Maar er was toch iets gaan bloeien tussen hen. “Ik ben Ellis”, had ze standvastig gezegd. Hij was ogenschijnlijk onbewogen gebleven. “Ik noem je gewoon Els, ok? Ik hou niet van poespas”. Maar hij was zeker onder de indruk van haar oneindig lange dunne takken en haar gladde schors. Els was jong, groen en naïef. Dat wist ze van zichzelf wel, maar wie zou haar dwarsbomen en wat kon het haar schelen. Eindelijk verbinding. Ze waren iets begonnen en waar het zou eindigen wist ze nog niet. Ver weg van hier wat haar betreft. All the way en ze droomde over wandelende takken. Samen de wereld over. Een LAT-relatie was niet genoeg voor haar.

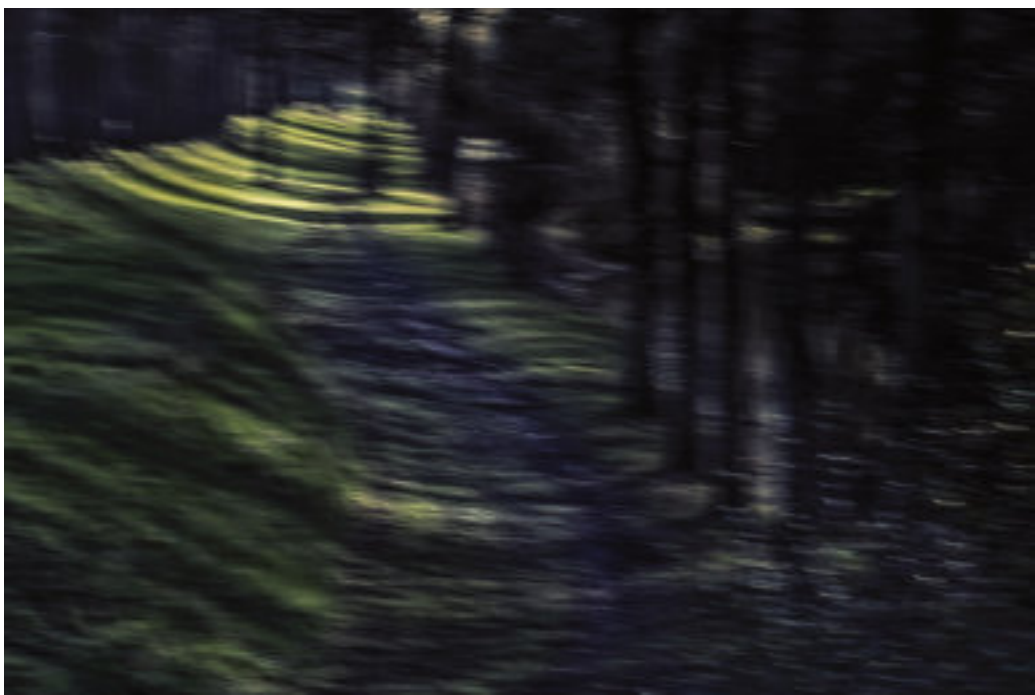
En Willem, hij kon niet wachten. Zijn tante was haar leven lang een treurwilg geweest omdat haar man ooit was geknot. Zijn motto was dan ook: “We eindigen allemaal als zes plankjes, laten we vieren en genieten zolang het kan”. Hij hield van dansen in de regen, liet het breed hangen wanneer het kon. Nam de dag zoals hij kwam en Els genoot met volle teugen met hem mee. Van dampend gras in de morgen en frisse groene geuren. Het leven is mooi.

© HENK RAS

© SANDRA REUMERS

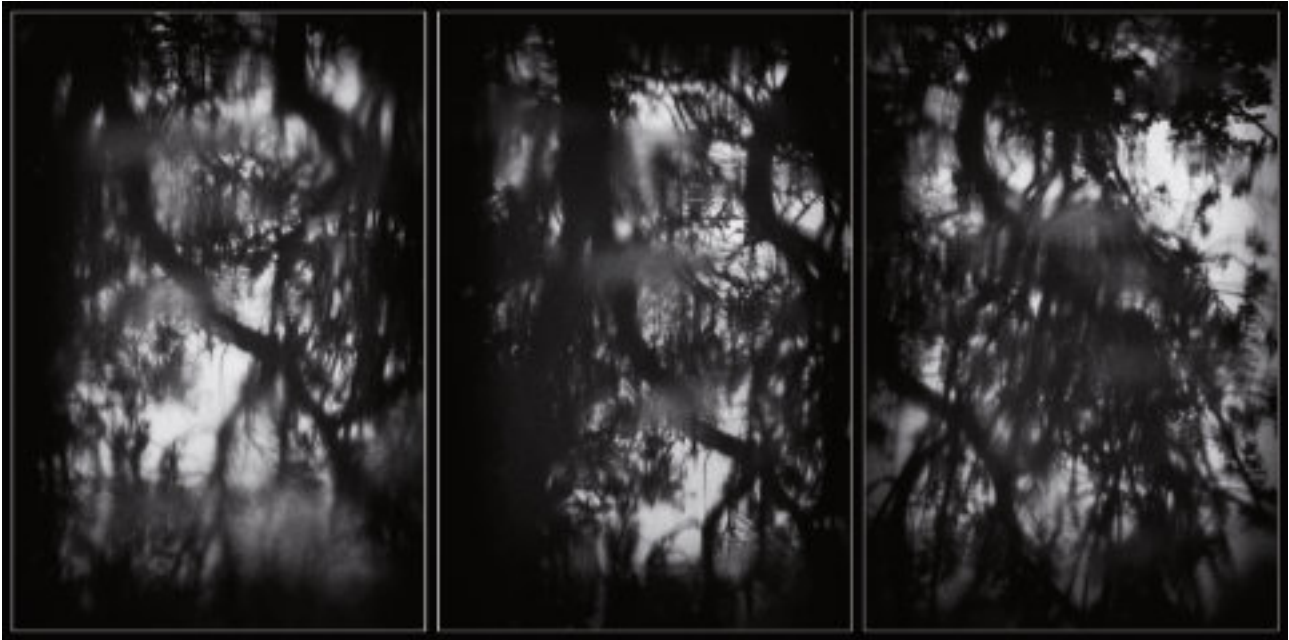
© SENT DE VRIES

© TINEKE ADENEY

© JAN KOORNEEF

© WIM HOEVERS

© GOSSE BOSMA

© ARIE STAM

Opdrachten, maar met mate

TEKST: WILCO MAARLEVELD

Een van de oprichters van de fotoclub, Cor Baars, sprak met regelmaat de woorden die mij zijn bijgebleven: “een amateurfotograaf is helemaal vrij om te doen wat die zelf wil”. De bredere context was dat fotografie voor ons een hobby is, die naast de verplichtingen van je werk en de dagelijkse besommeringen plaatsvindt. Tijdens het uitoefenen van je hobby moet je vooral doen wat je zelf wilt om die vrije tijd voor de broodnodige ontspanning door te brengen. Daarin passen dus geen opdrachten van het bestuur die vastleggen wat je moet fotograferen en wanneer het klaar moet zijn. De ideale amateurfotograaf gaat zijn weg en fotografeert wat hem lief is en bepaalt zelf wanneer de tijd gekomen is om het op de club te laten zien. Alles gaat in een flow. Van het ene onderwerp (vuilniszakken bij bomen) hop je naar het andere (gevels met verantwoorde compositie). Er zijn eigenlijk te weinig avonden waarop je fotowerk kan tonen. De ontwikkeling en drang om je in de fotografie uit te drukken ontwikkelt zich jaar na jaar door. Je zou zelfs kunnen gaan voor BMK.

Maar de werkelijkheid is vaak weerbarstiger. De welverdiende ontspanning na je betaalde werk en/of andere noodzakelijke bezigheden werken soms verlamdend. Met name de drang om iets met je hobby te gaan doen ontbreekt. Wel lekker op maandagavond naar de club, maar van fotograferen komt het bij sommigen bijna niet meer. Het ontbreekt de amateurfotograaf aan de onbedwingbare drang om zich op het gebied van de fotografie te uiten. Iets dat bij kunstenaars juist wel aanwezig is. Maar ja, dat is nu precies het verschil tussen werk en hobby. Soms vertoont de hobby trekken van professionaliteit, maar het is sporadisch of van korte duur.

Dus misschien moet die eerder genoemde vrijheid van Cor Baars soms toch wat geholpen worden. Moet je uitgedaagd worden iets te gaan doen of eens iets anders te gaan doen. Opdrachten kunnen een stok achter de deur zijn om aan de slag te gaan, maar ook om kennis te maken met nieuwe onderwerpen of thema's. In deze uitgave van DGK staan prachtige resultaten van de drie opdrachten, (Bomen, Wie ik ben en Eigen huis) die vanwege de corona in het programma waren opgenomen. Maar het ultieme blijft toch dat je als amateurfotograaf binnen je mogelijkheden een eigen visie en thematiek ontwikkelt. Het jaarprogramma en de club(identiteit) moeten zodanig zijn dat die ontwikkeling gestimuleerd wordt en opdrachten passen daar met mate in. Uit betrouwbare bron weet ik dat er voor komend seizoen geen drie maar twee opdrachten op het programma staan, namelijk: Wind en Wie ik ben.

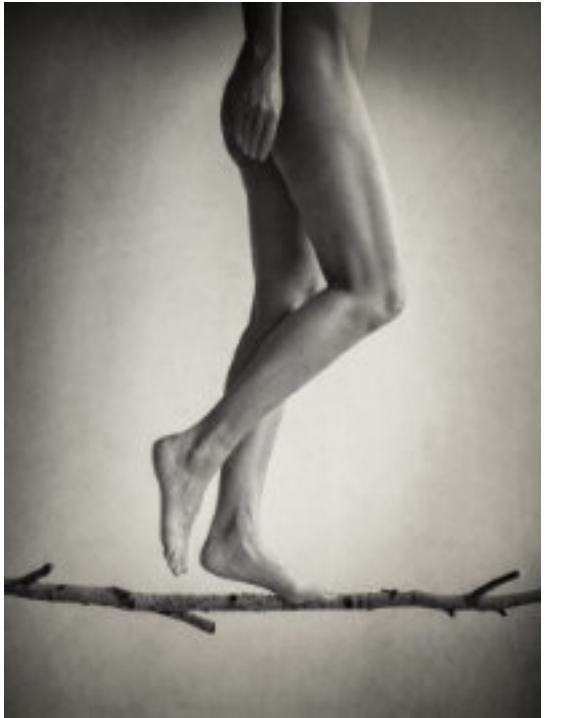
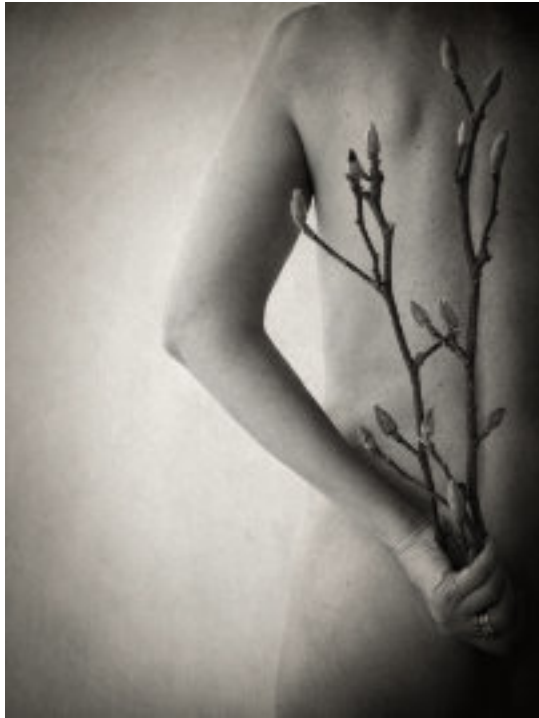
Dus laat een nieuwe Wind waaien en laat vooral zien Wie je bent en wat je zelf wilt.

© WILCO MAARLEVELD

© MARTIN GEUZE

© MARJAN LEEUWESTEIJN

© SENT DE VRIES

© FRANK DE GRAAFF

© CEES VAN MEERTEN

Door mijn nierfalen ben ik dagelijks een groot deel van mijn tijd bezig met medische handelingen. Dit is een kant van mijn leven die de meeste mensen niet weten en niet zien.

© REMCO SCHADE

Tentharing met scheerlijn

TEKST: HANS VAN WEELDEN

Nieuwwerkavond 9 mei 2022. Jan Koorneef plaatst een serie van vijf op de bok. Waarom weer over Jan Koorneef? Omdat Jan met zijn foto's en opmerkingen altijd aanleiding geeft tot discussie.

'Deze serie heb ik intuïtief gemaakt. Liggend op de camping heb ik mijn gedachten de vrije loop gelaten. De onderwerpen van mijn overpeinzingen heb ik gefotografeerd. Ik heb de selectie eveneens intuïtief samengesteld en dit is het resultaat.'

Er waren abstracte beelden bij waarvan je kon raden dat het ging om de verbeelding van een gemoedstoestand, maar het commentaar uit de zaal concentreerde zich op de realistische beelden, waaronder een beeld van een tentharing met scheerlijn: *'Het is toch lastig om in te voelen dat iemand diepere gedachten krijgt bij het aanschouwen van een tentharing.'* Voor Jan bleek dat geen enkel probleem. Kortom, menige beschouwer be kroop het gevoel dat de beelden toevallig of lukraak waren geschoten en vervolgens random op volgorde waren gezet.

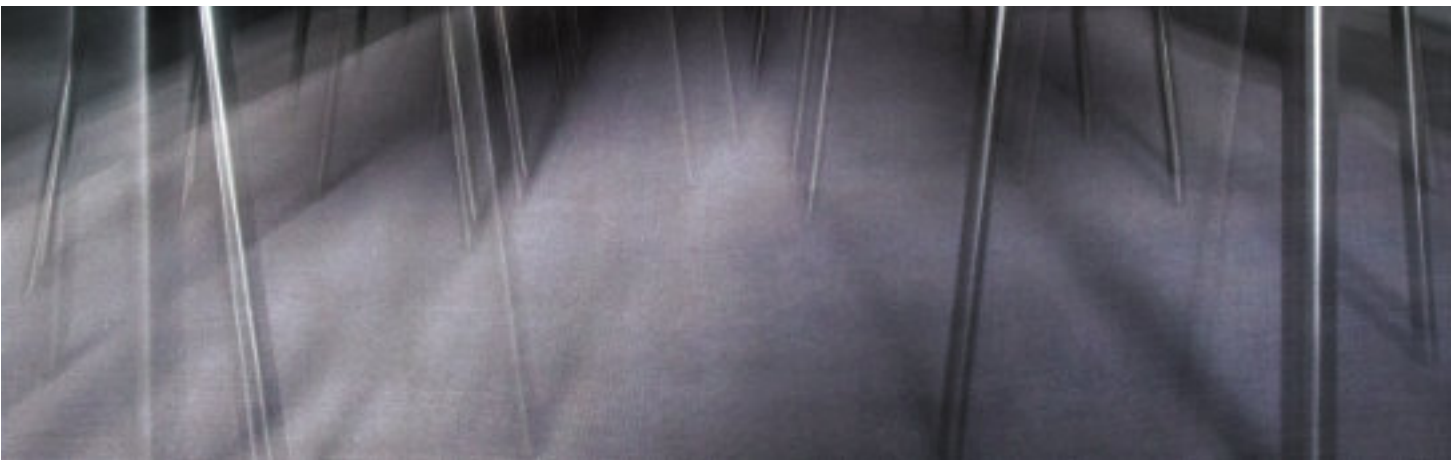
Hoe is het verschil in perceptie tussen maker en beschouwer te verklaren? Heel simpel: de beschouwer was er niet bij en had niet hetzelfde gevoel of dezelfde gedachten als de maker. Het woord 'intuïtie' is afkomstig uit het Latijn en betekent letterlijk 'innerlijk zien'. Citaat 'Mens en samenleving': *Intuïtie wordt gezien als een soort directe ingeving, iets wat men meteen weet zonder erover te denken of het te beredeneren. Als iemand zijn intuïtie volgt om een keuze te maken, maakt hij doorgaans geen doordachte keuze, maar een keuze die gebaseerd is op een gevoel dat moeilijk te verklaren valt.* Geen wonder dat het lastig blijkt om met rationele argumenten te discussiëren over een intuïtief gemaakte serie. De beschouwer ziet, voelt en begrijpt niet wat de maker bezielde heeft, maar de maker zelf kan het ook niet zo goed verklaren.

Als je Google raadpleegt op 'intuïtieve fotografie' stuit je op Diana Bokje met 'Van maken tot raken' en 'Mindful fotograferen'. In de toelichting van haar cursus 'Fotograferen vanuit het hart' schrijft Diana: *'In deze cursus staat vertrouwen centraal. Daarom werken we met een kleine groep van maximaal 6 deelnemers. Deelnemers die allemaal op een eigen manier hun kwetsbaarheid durven te tonen. De foto's die je maakt zijn bedoeld voor jezelf. Geen expositie, geen boek, maar het proces maakt het waardevol.'*

Is dit een pleidooi om intuïtief gemaakte foto's niet op de bok te zetten? Integendeel, gewoon laten zien, maar stel je er wel op in dat een ander dat speciale gevoel niet ervaart. Geen probleem, uiteindelijk fotografeer je gewoon voor jezelf.

© JAN HUISMAN

© ARIE STAM

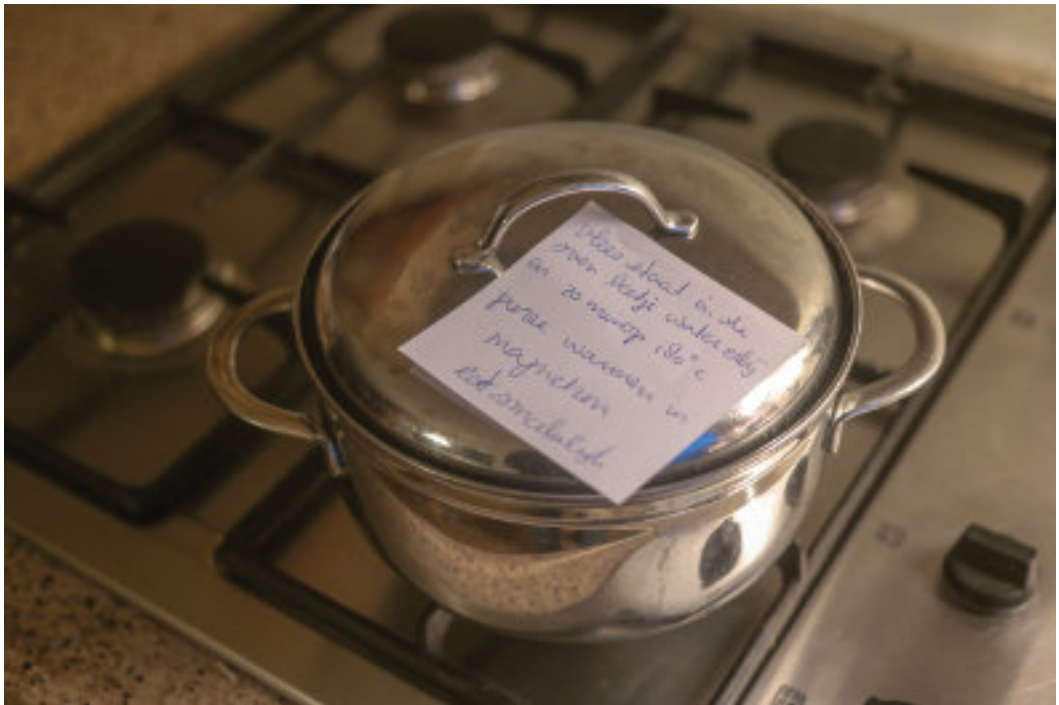

© THEO DE JONG

© AD VAN DE GRIEND

Curious flowers

© PETER BAAN

© BERT BOUWMEESTER

Op zolder staat een kastenwand vol met boeken en nostalgische dingen die een emotionele waarde voor mij hebben. Ik sta er wel regelmatig voor en haal herinneringen op en vraag me af: "moet ik het allemaal opruimen of wegdoen?" Het lukt gewoon niet!

© FRANK DE GRAAFF

© LIA PERQUIN

Gedane zaken....

Afscheid van Arie Fortuin als penningmeester

Weer opstarten na corona

Onze etalage in winkelcentrum De Schoof in H.I.Ambacht

28 februari: nieuwwerkavond, de club gaat weer open. Een deel van de leden is op de club voor de bespreking van de foto's, maar het grootste deel blijft echter nog thuis de avonden volgen.

De besmettingen lopen weer hoog op vanwege carnaval en de wintersport, maar de mensen zijn minder ziek. De maatschappij blijft open. Inmiddels is Rusland Oekraïne binnengevallen en dreigt een derde wereldoorlog. Het zijn turbulente tijden.

7 maart: FWS Maassluis zou werk presenteren, maar wil alleen live en geen ZOOM-presentatie geven. Ze besluiten niet te komen. Er wordt een informele avond ingelast. Henny de Boorder en Joke Maarleveld laten werk zien dat wel zijn basis heeft in de fotografie, maar wat uiteindelijk geen foto is.

21 maart: Webinar: hulp bij "Vijf met samenhang" onder leiding van Wilco Maarleveld

4 april: opdracht 3: "Eigen huis" 2e kans onder leiding van Jan Koorneef

2 mei: clubbespreking eindnominaties "Vijf met Samenhang"

22 mei: eindejaarexcursie naar Charleroi

30 mei: jaaroverzicht: bespreking van onze foto's door Diana Bokje

Aan het begin en na enkele dagen van de expositietermijn

© PETER DE GROOT

© THEO DE JONG

de grove korrel

FOToclubZWIJNDRECHT